

Nazario, artista

VÍCTOR-M. AMELA

IMA SANCHIS

LLUÍS AMIGUET

Tinc 69 anys. **Vaig néixer a Castilleja del Campo (Sevilla) i visc a Barcelona.** Sóc artista: toco la guitarra, pinto, escric, dibuixo còmics... **Sóc solter i estic compromès des de fa 32 anys.** Vorejo l'anarquisme. **No penso en qüestions religioses.** Sóc un nacionalista... sense fronteres

“Vaig deixar de matar-me... i vaig començar a pintar!”

PEDRO MADUENO

Com es troba?
Bé, per què?
No estava malalt?
Estic bé! Ja m'havien donat per mort en alguna ocasió... Però no, ja ho veu!

Què fa ara?

Faig memòria: escric una autobiografia.

Ja no dibuixa?

Vaig tocar sostre artístic amb *Alí Babá y los 40 maricones* i *Turandot*: molta feina i poc resultat! Així que vaig deixar el còmic.

Per fer què?

Pintar. Però cada dia es venen menys quadres: la gent té por de treure els diners...

La crisi...

Em sap greu per aquells que han de tornar al seu país, com molts pakistanesos que connecto... I els joves ho tenen més difícil.

Més que quan vostè era jove?

Sí, llavors era més fàcil espavilar-se. Jo em vaig fer mestre nacional i me'n vaig anar a fer classes a Morón de la Frontera...

I com va anar?

Vaig conèixer els últims grans mestres gitano del flamenc! Em vaig aficionar al *cante*... Toco la guitarra... Després ja van venir els Camarón i altres cantaors, menors...

Per què es va fer professor?

Per necessitat: la meva família era humil i era la via més fàcil per tenir feina i sortir del poble, petit i tancat.

Com és avui el seu poble?

Hi ha 300 habitants..., però m'alegra veure que hi ha tres o quatre parelles homosexuals i a tothom li sembla normal!

Abans, no?

Jo no em vaig atrevir a sortir de l'armari... fins als 20 anys!, ja fora del poble, amb un nòvio noruec que vaig tenir...

Vostè va ser un referent en el moviment gai, oi?

La meva obra i el meu exemple van contribuir a fer que molta gent sortís de l'armari i se sentís més a gust. En això Espanya ha fet un salt endavant, ni la dreta ho qüestiona...

I en què continuem encara igual?

La beateria que veig a Sevilla em sorprèn: el fervor per les verges és gairebé xiïta.

Vostè no és religiós...

Ni m'ho plantejo: avui som aquí, demà deixem de ser-hi. I no hi ha res més.

No enyora els anys de mestre?

No! No m'agraden els nens.

Com porta l'homosexualitat?

Com un sultà, amb la meva favorita per con-

Plaça Reial

Nazario Luque viu en un pis de la plaça Reial, amb una finestra que és com un quadre sobre la bonica plaça. Si passes per aquesta plaça, és possible que Nazario t'immortalitzi des de la finestra. L'artista, de gran facúndia plàstica, és un home jovial i afable, trapella i amb sentit del joc. La seva obra en còmic és un tresor, part de la iconografia de la transició, tan sensorial i sensual com el seu autor. Té obra al Princesa Sofia i una infinitat de guardons, però és una ànima lliure, que parla sense embuts i que es diverteix analitzant la vida amb esperit crític.

Només li falta ascensor a l'immoble... i que Facebook deixi de censurar-li fotos (facebook.com/nazario).

viure, i que em cuida el jardí que tenim a la terrassa..., i amb una cort d'amics que em visiten. I que procuro que no coincideixin... M'agraden els homes grans, peluts i calbs: és la meua fixació sexual.

Una fixació juvenil?

Sí, un cert parent... Avui els homes més atractius són els pakistanesos: per les faccions, color de pell, patilles, bigotis... Són com els andalusos de la meua infantesa!

Els deu haver dibuixat a les obres.

Vaig començar a dibuixar quan vaig arribar a Barcelona. Però vaig estar a punt de matar-me amb l'alcohol: bevia tant whisky que només tenia una hora de lucidesa al dia!

I per què ho feia?

Sóc molt compulsiu. De la mateixa manera, vaig decidir que la vida val la pena: vaig deixar de matar-me, vaig deixar de beure i vaig començar a pintar.

Algun episodi greu de censura?

Sí, el 1975 vaig distribuir clandestinament els meus còmics *San Reprimonio* i *San Nazario i las pirañas incorruptas*... i la policia va venir a buscar-me. Vaig fugir a Sevilla, i vaig tornar després.

Ara estem millor.

Però no em faig amb cap partit: no se'n salva ni un! Tots roben, accepten suborns...

En què s'inspira, com a artista?

Sóc molt voyeur: trec el cap per la finestra, a la plaça Reial, i sempre veig alguna cosa interessant per fotografiar, filmar o pintar.

Com es veu el món des d'aquí?

Dur, ja li dic. Un nebot ha emigrat a Berlín... per treballar en una pizzeria.

Com veu el catalanisme sobiranista i independentista?

Em quedo amb el que va dir aquest boig genial anomenat Arrabal: "Sóc molt nacionalista, sóc un nacionalista sense fronteres".

Ah, molt bé.

És mesquí protegir-se en unes fronteres, i odio la mesquinesa. És el contrari a ser després, que és el que més admiro.

En què consisteix el fet de ser després?

A no posar-se límits, lliurar-se a les coses i les persones: amb els companys, els parents, els amics, les parelles... És la qualitat que més admiro!

Ser generós.

Però sense el vernís beat del concepte generositat.

Compulsiu, voyeur... i què més?

Hedonista! Gaudeixo dels plaers sensorials. Em delecto comprant a la Boqueria, cuinant, mirant, tocant... L'orgasme inclòs, que, a la meua edat, és una festa.

El sexe, millor amb humor, com en la seva obra, oi?

Sempre amb conya. Res de solemnitzar les qüestions sexuals, sinó al contrari: les veig d'una manera lúdica, relaxada. Com els meus amics pakistanesos: mai no apaguen el llum i són molt curiosos i xerraires.

VÍCTOR-M. AMELA